

A vibrant, magical forest scene with a path leading into the distance. The trees are lush green, and numerous colorful, glowing lanterns in various shapes and colors (red, yellow, pink, blue, orange) are suspended from the branches, casting a warm, ethereal light. The overall atmosphere is enchanting and whimsical.

Сара Адисън Алън

Омайваща история от магическото перо на Сара Адисън Алън

Изгубеното езеро

ИЗДАТЕЛСТВО
eра
PUBLISHING

Сара Агисън
АЛЪН

*Изгубеното
езеро*

Lost Lake
Copyright © Sarah Addison Allen, 2014
All rights reserved.

© Емилия Карастойчева – превод от английски език
© Димитър Стоянов – Димо – худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2014
ISBN 978-954-389-275-4

Книгите на *ЕРА* можете да намерите на
www.erabooks.net

ЕРА

На изгубените

Париж, Франция 1962

Влажният нощен въздух разпръскваше искрици като от огниво от лампите. Аби Пин залитна отново, засмя се и хвана Джордж под ръка. Плочките по тротоара бяха повдигнати от корените на отдавна отсечени стари липи. Джордж крачеше уверено, но обувките с токчета на Аби я затрудняваха и тя стъпваше нестабилно – троп-троп-пауза-залитане – все едно е пияна или изпълнява неритмичен танц.

Джордж се приведе и ѝ прошепна колко я обича и колко красива изглежда тази нощ. Тя се усмихна и зарови лице под мишницата му. Тук се чувстваха толкова волни. Всеки изминал ден подклаждаше желанието им да не се връщат. Пишеха кратки писма или картички на семействата си, а Джордж редовно изпращаше у дома екстравагантни мебели и антики, ала не споменаваха нито дума за завръщане.

С тъмните си тесни улички Париж бе съвършеното място да изчезнеш. През първата седмица от медения им месец с часове се лутаха из мъглата и накрая се озоваваха на непознати пресечки и алеи, препъваха се в улични котки, които понякога ги отвеждаха до топли кафенета и ресторанти – ако бяха благоразположени, разбира се, и преяли с плъхове. Обикновено двамата се прибират

в хотела призори и спяха прегърнати до следобед. Джордж плащаше на младия син на собственика да им носи надвечер в стаята кафе и банички със сирене и спанак. Хранеха се в леглото, сгъшени под измачканите завивки, наблюдаваха залеза и обсъждаха накъде да тръгнат, когато се спусне мрак и превърне улиците в идеални лабиринти за игра на криеница.

Тази нощ вървяха безцелно и се опитваха да се изгубят. Ала не успяваха. От четири месеца обикаляха парижките улици. Дори в тъмното започваха да разпознават някои квартали по смътния мирис на пепелищата от войната. А някои места край реката разпознаваха по плискащата се вода. На вечеря – състояща се само от гъби, защото това искаха – отново не заговориха за дома. Джордж спомена младата двойка от Амстердам, с която се срещнаха вчера.

– Амстердам е чудесно, нали? – попита той Аби.

Тя се усмихна, разбрала какво намеква.

– Да, ще е чудесно.

– Дали да не отидем там?

– И да се изгубим – додаде жената.

– Страхотна идея.

Той се протегна, хвана ръката ѝ и я целуна.

Е, семейството на Аби щеше да почака, макар писмата им да ставаха все по-настоятелни и загрижени. „Не е прилично“, пишеше майка ѝ, „медиеният месец да продължава толкова дълго. Нали заминахте само за две седмици! На нас със сестра ти ни омръзна да измисляме извинения. Прибирай се в Атланта. Заеми отреденото ти място.“

На връщане към хотела минаха край познат ресторант – издаде го натрапчивата миризма на пържени наденички. Камбанката над входната врата извъня и жълтата светлина отвътре се разтопи като масло в мъглата. Чува гласове и спряха. Мъж и жена излязоха от ресторанта. Смееха се, шепнеха. Гласовете им потънаха в изкусителната нощ, приютила десетки невидими влюбени в безистените. Бяха толкова тихи, че долавяха как правят любов едва когато минеха през нажежения от желанието им въздух. Понякога и те се поддаваха на изкушението. През първата им нощ в Париж Аби се поколеба, когато Джордж я поведе под тясно мостче, притисна я към влажните камъни, обсипа я с целувки и повдигна полата ѝ с трескави ръце. После обаче осъзна колко е свободна тук и си помисли: „Това съм аз. Това съм истинската аз. C'est moi.“ И зашепна думите отново и отново.

Това наистина бе тя. Това бе нейното решение, нейното щастие. Омъжи се за Джордж не за да помогне на семейството си. Парите изтичаха през пръстите им като вода през сито. Никога не успяваха да ги задържат. Поколения наред жените от семейство Морис се бяха опитвали да се влюбят в богати мъже. Сестрата на Аби – Мерили – бе единствената им надежда. Богатите мъже харесваха красиви жени. Мерили несъмнено щеше да завърти главата на някой богаташ с русата си, лъскава коса и със страстните си зелени очи. Тя обаче зърна момчето, което пълнеше резервоара им, и пропадна. Високата и особена Аби с нейното единствено постижение, че е първото дете, изчело всички книги в училищната библиотека, изненада

всички и се омъжи за богаташ. На сватбата дойдоха роднини на семейство Морис от пет съседни щата, протегнали победоносно ръце към парите на съпруга ѝ. Очевидно не разбираха, че Аби не го е направила заради тях. Влюби се в Джордж още като дете. Никой обаче не ѝ вярваше.

Джордж продължаваше да говори за Амстердам. Наближаваха Моста на неверните – парижаните мълвяха, че ако любовта им не е искрена, младите няма да успеят да го прекосят. Мостът на неверните бе последният преди хотела им. Аби забави крачка. Не искаше да се прибира толкова рано. Усмихна се. Откога часовете след полунощ се наричаха „рано“? Всъщност отлагаше момента да получи неизбежната поща – нови загрижени писма от майка ѝ, нови молби за заеми от роднини, покани от новите ѝ сродници да се присъедини към еди-какви си клубове или да посети партита, щом се върнат, язвителни бележки от сестра ѝ Мерили – предвидената за такъв живот вреше и кипеше, че се е разминала с него. Нищо чудно да ги очакват и телефонни съобщения; собственикът на хотела ги смяташе за нетактични, ала майка ѝ бе непоправима – типична американка от Юга, за която телефонната жица е жизненоважно социално средство за възможно най-честа употреба.

Заминеха ли за Амстердам, предишният им живот щеше да ги остави за малко на мира. Докато ги разкрият, щяха да се насладят на една-две седмици уединение. Младата жена кимна доволно.

С Джордж стъпиха на моста. Старите кръгли лампи се появяваха една по една в мъглата, засияваха ярко, когато ги наближаваха, а после по-

мръкнаха, сякаш безплътни ръце ги включват и изключват.

В мрака по средата на моста, където той се извиваше като котешки гръб, мъглата се сгъсти и очерта силует – бледа ръка и сивкава ношница, чиито краища трептяха от вятъра, надиплил водата долу. Едва на няколко стъпки от фигурата Аби проумя, че вижда не призрак, а млада жена, стъпила върху парапета. Пръстите на краката ѝ се бяха свили над студения каменен ръб като птичи нокти.

Аби застина и дръпна съпруга си да спре.

– Какво има? – попита той, проследи накъде гледа и възкликна: – Мили Боже!

Няколко секунди и двамата не помръднаха от страх, че и най-лекият полъх ще блъсне момичето в реката.

Аби бе чувала как хора с разбити сърца се самоубиват на Моста на неверните, но като всички слухове ги приемаше като митове до доказване на противното. Сърцето ѝ ненадейно натежа като олово. По света имаше толкова щастие. Навсякъде. Безплатно. Тя не разбираше защо някои хора – роднините ѝ например – просто отказват да го вземат.

Момичето бе красиво – с кожа като прясна сметана и дълга коса, толкова тъмна, че сякаш изсмукваше цвета на всичко наоколо. Беше дребничка. Французойките приличаха на птички с деликатни кости – Аби не можеше да си представи какво е да си тъй крехка.

Момичето не се обърна. Аби се почуди дали изобщо усеща присъствието им. Протегна бавно трепереща ръка. Пръстите ѝ спряха във въздуха

на няколко сантиметра от момичето. Дали щастието е като електричеството? Не сме ли всички ние проводници? Ако я докосне, ще долови ли тя щастието ѝ?

– S'il vous plaît – промълви.

Искаше ѝ се да може да каже още нещо. Със сестра ѝ Мерили учеха френски в гимназията в Атланта. С надеждата да ѝ осигури път към богатите мъже, майка им ипотекира къщата, та Мерили да посещава Гимназията за изтънчени госпожици на мадам Годел. Записа и другата си дъщеря заради нищожната възможност някой от преподавателите да хареса усърдието ѝ и поне да се омъжи за човек, който носи вратовръзка. Мадам Годел би се ужасила колко малко си спомня Аби от френския. Е, все пак повече от Мерили. Поне можеше да попита колко е часът и да си поръча чаша вино. Един ден Мерили задигна речника на мадам Годел и научи всичко, което смяташе за необходимо, а именно: „Целуни ме, глупако.“

– S'il vous plaît – повтори Аби. – Моля ви...

Момичето обърна бавно глава и я погледна. Очите ѝ бяха тъмни като косата, красиви и замечтани. Сълзи капеха от тях и мокреха предницата на нощницата ѝ. Сигурно замръзваше в тази есенна нощ, ухаеща на дим от камини. Устните ѝ трепнаха, оформяйки думи, ала не се чу нищо. Махна нетърпеливо с ръка на Аби и Джордж да си вървят.

– S'il vous plaît – прошепна Аби.

– Joie de vivre! – произнесе гръмогласно Джордж единствените думи на френски, които знаеше – научи ги в един бар през първата им нощ в Париж.

Типично бе за него да изтърси нещо подобно в такъв момент. Той бе сърдечен веселяк. Имаше пари, но беше новобогаташ и не го криеше. Липсваше му вродената апатия, характерна за старите пари, която кара околните да смятат, че само прекосяват сънищата на богатите като незабележими сенки. Джордж печелеше симпатиите на всички. Смехът му ехтеше като буре с уиски. Бузите му бяха червени почти колкото косата. Погледнеш ли го, веднага разбираш, че способността му да обича е необятна като света. Нямахше никакъв шанс срещу семейството на Аби.

Очите на момичето се насочиха към Джордж и го прецениха вцепенено. Устните ѝ се извиха в бегла усмивка. Очите ѝ се върнаха към протегнатата ръка на Аби и се спряха на брачната халка.

Тя им кимна – неизречен поздрав – и Аби изпита облекчение.

Момичето обаче се обърна спокойно отново към водата.

И скочи.

Първа част

1.

Атланта, Джорджия

В наши дни

– Събуди се, Кейт!

Точно една година, откакто заспа, Кейт най-сетне се събуди.

Отвори бавно очи и видя бледолилавата пеперуда, кацнала върху опакото на дланта ѝ. Погледна я, без да отделя глава от възглавницата, питайки се дали е истинска. Напомни ѝ любимата тениска на съпруга ѝ Мат, която криеше в шивашкия комплект, защото не събра сили да я изхвърли. Отпред бе изрисувана голяма избледняла пеперуда – логото на музикална група от Атина, наречена „Пеперуден пращец“.

Тениската и пеперудата винаги пробуждаха странен спомен от детството ѝ. Обичаше да рисува татуировки с пеперуди по ръцете си с „Магически маркери“. Даваше им имена, говореше им и оцветяваше старателно крилете им, щом избледнееха. Поискаха ли да ги освободи, тя ги духваше, пеперудите се съживяваха, отлепяха се от кожата ѝ и отлитаха.

Беше особено дете, странно момиче, чиито въображаеми приятели се застояха по-дълго от

обичайното. Хората наричат такива деца „волни души“, за да успокоят родителите им, че рано или късно ще го надраснат – като фъфленето. На нейните родители обаче не им пречеше – съсредоточени един в друг, оставяха Кейт да бъде свободна, колкото си иска.

Кейт се почуди дали да не духне лилавата пеперуда – да види дали ще отлети – но свекърва ѝ я изпревари. Влезе в стаята с чаша кафе и енергично „Добро утро“. Когато Кейт сведе отново очи, пеперудата беше изчезнала. Надигна се в леглото, а Крикет дръпна завесите и обяви:

– Големият ден настана! Хамалите идват!

Смътна паника обзе Кейт, сякаш се отърсва от кошмар, който не помни добре.

– Хамалите ли?

Крикет щракна с пръсти пред лицето ѝ и ѝ подаде чашата с кафето.

– Да, хамалите. Днес се местите в моята къща. Взе ли приспивателно снощи?

Не беше сънувала. Наистина се случваше. Погледна към лявата страна на леглото. Мат го нямаше. Бе готова да се закълне, че чу гласа му.

– Не. Не съм пила нищо. Знаеш го.

– Не си в настроение тази сутрин – отбеляза свекърва ѝ. – Добре че дойдох по-рано. Събудих Девън. Облечена е и е закусила.

– Толкова рано? През първия ден от лятната ваканция? Никога не става рано през ваканцията – учуди се Кейт.

– Режимът трябва да се спазва. Така ще тръгне по-лесно на училище през есента. На тавана е. Ще я наглеждаш, нали?

Кейт усети странна топлина да се разлива по тила ѝ, нещо, което не бе изпитвала отдавна. Почти екзотично чувство – все едно да вкусиш куркума или шафран, след като цяла година си ял пудинг. Щипе върху езика.

Беше ядосана.

Най-сетне бе будна и ядосана. Щеше да наглежда Девън, разбира се. Цяла година ѝ готвеше, присъстваше на училищните пиеси, организираше пикници и я водеше на очен лекар. Правеше го, макар и насън. Крикет нямаше основание да подлага на съмнение способността ѝ да се грижи за детето си.

С едно-единствено неизлично изключение.

– Тук е пълна бъркотия – констатира Крикет, потропвайки из стаята с токчетата на обувките „Лабутен“ в тон с елегантния ѝ черен костюм и тупираната южняшка прическа. Надникна в чекмеджетата, за да се увери, че снаха ѝ е събрала всичко.

– Мислех, че съм ти казала да прегледаш нещата на тавана и да свалиш в кухнята, каквото искаш да вземеш. В противен случай ще остане на разположение на новите собственици. Не е редно обаче да позволяваш на Девън да взема старите дрехи. Иначе ще се зайнати да ги носи. Тази сутрин намерих училищната ѝ униформа в кошчето за боклук, представи си!

Кейт остави чашата с кафето на пода до леглото. Цяла година Крикет идваше всяка сутрин да води Девън в новото ѝ училище и винаги вареше кафе – черно като катран и противно кафе. Кейт го мразеше и вече не искаше да го пие. Беше дре-

болия – да остави чашата, без да е отпила нито глътка – ала очите на свекърва ѝ проследиха движението ѝ и тя усети приятен трепет от този първи бунтарски жест след дванайсетмесечния сън.

– През лятото ѝ разрешавам да носи, каквото иска.

– И двете знаем отлично, че това не е уместно, особено след като се преместите в моя квартал.

– Мат също ѝ позволяваше – отбеляза Кейт.

Устните ѝ бяха отвикнали да произнасят името му и то прозвуча като забранена дума, като ругатня.

Крикет извърна глава при споменаването на името на сина ѝ. Не обичаше да говори за него. Никога не го споменаваше. Държеше го вътре, в тъмницата на гръдния си кош, за да не споделя скръбта си с другого. Дори с Кейт, която отчаяно копнееше да открие частици обич към Мат у майка му, да се утеша някак.

– Разглезила си я... Ставаш, нали? Хамалите ще пристигнат в дванайсет. Около три ще успея да си тръгна от работа. Ако онази голяма сделка не беше насрочена за днес, щях да остана да помогна. По-късно следобед ще се видим у дома. Всичко ще мине гладко. Оставих списък. Ставаш, нали? – повтори.

Кейт се изправи бавно, сякаш се опасяваше да не залитне. Почувства се странно. Мускулите ѝ поддаваха.

Свекърва ѝ се обърна и се взря в нея. Кейт нямаше представа какво се върти в ума ѝ. Никога не разбираше. Свекърва ѝ бе неразгадаема като мъртъв език.

– Вълнуваш ли се, че започваш работа в офиса ми? Утре ще отидем на фризьор да ти оформят косата. Нали?

Кейт вдигна ръка към косата си и опипа неравномерните пластове, обрамчили лицето ѝ. Точно преди една година взе ножиците и се заключи в банята след погребението на Мат. Втренчи се в тях, неръждаемата стомана ѝ намигна в пладнешкото слънце и тя си помисли неща, които не предполагаеше, че е способна да помисли – мрачни, непросветими. Ала щом вдигна ножиците, изля мъката и отчаянието си върху дългата си кафява коса. При всяко щракване на остриетата се посипваха кичури, кръжаха около нея като леки птички и падаха в кръг върху пода.

Мат обичаше косата ѝ и тя я оставяше дълга заради него. Живееше за миговете, когато той заставаше до нея в магазина, докато подреждаха лавиците с книги, и разкопчаваше шнолата, прибрала косата ѝ, за да се наслади на водопада, спускащ се по гърба ѝ. Правеха ли любов, обичаше тя да е отгоре и косата ѝ да се стели по него, галейки кожата му.

Часове по-късно Крикет я намери на пода в банята. Клекна изненадано до нея, а Кейт се разплака и я прегърна толкова силно, че ръцете ѝ сигурно оставиха синини. Крикет ѝ помогна да почисти местата, където се бе порязала, и подравни косата, за да не уплашат Девън. Крикет обясни ведро на внучка си, че майка ѝ е избрала по-лесна за поддържане прическа.

След онзи ден Кейт заспа.

И спа досега.

Крикет чакаше да ѝ отговори.

– Да – кимна тя. – Благодаря, Крикет. За всичко.

– Доскоро – помахна по-възрастната жена и се обърна. – После ще ти разкажа какви големи планове съм замислила.

Кейт се вслуша в тракането на токчетата ѝ, отдалечаващи се по коридора.

Входната врата се отвори и затвори.

Колата на Крикет потегли.

Кейт излезе бързо от стаята, примигвайки, за да прогони съня и объркването. „Божичко – помисли си, – това е истина!“ Влезе в килера в дъното на коридора. Подвижната стълба бе подпряна на стената. Изкачи се по нея и подаде глава в помещението, осветено от тесния прозорец на покрива. Прашинки летяха около нея като пепел. Осемгодишната ѝ дъщеря си тананикаше и ровеше в голям черен сандък с почервенели от ръждата панти. Върху капака със златни букви бе изписано името „Мерили“.

Девън бе пораснала през годината, която Кейт бе проспала. Едва сега го забеляза. Лицето ѝ изглеждаше по-пухкаво, краката – по-дълги. Прииска ѝ се да се втурне и да я прегърне, но дъщеря ѝ щеше да я сметне за луда. Нали я видя снощи, когато я зави и ѝ пожела лека нощ. За нея не бе изминала година. Девън не знаеше, че майка ѝ е спала през цялото време.

Затова Кейт не помръдна, а постоя да ѝ се полюбува. Девън бе най-прекрасното, неповторимо същество на света. Беше се появила на белия свят с оформен характер и отказваше да я променят.

Дори не приличаше на никого от двата рода. Семейството на Мат се гордеше с гарвановочерната коса – поколения наред бяха предизвиквали завист със синкавочерните си коси, улавящи слънцето като паяжина. В рода на Кейт пък се предаваше генът на зелените очи – с наситенозелените си очи дори най-непривлекателната жена от клана на Морисови създаваше илюзия, че е красива. Девън обаче имаше руса коса и светлосини очи. Лявото се оказа мързеливо и когато навърши три, закриваха дясното с превръзка. И това ѝ харесваше. Харесваше рошавата си руса коса. Обичаше да носи райрани блузи с панталони на точки, къси полички с чорапогашници на розови и зелени ивици и лачени оранжеви обувки. На Девън ѝ беше все едно какво мислят другите за нея.

И това влудяваше Крикет.

Кейт се удиви как е стигнала дотук. Как лека-полека се е примирила да отстъпи пред единствения човек, който иска да промени прелестната ѝ дъщеря. Тя преглътна, пое си дълбоко дъх и успя да изрече:

– Здравсти, хлапе. Какво правиш?

Момичето ѝ се усмихна.

– Мамо! Виж! Тази ми е любимата!

Извади от сандъка избеляла розова рокля с плетен червен колан. Кринолинената подплата беше толкова остаряла и втвърдена, че пропукваше като жаравата. Девън нахлузи роклята върху дрехите си. Полата помете пода.

– Когато порасна, ще я нося с пурпурни обувки.

– Смел избор – отбеляза Кейт, а дъщеря ѝ затършува отново в сандъка.

Таванът в къщата на майката на Кейт открай време очароваше Девън със скритите си съкровища. Когато беше жива, майката на Кейт позволяваше на Девън да смуче бонбонени близалки, да пие газирани сок от грейпфрут и да си играе със сандъка, пълен с роклите на жените от семейство Морис, предназначени да изкушават богати мъже. Повечето бяха на бабата на Кейт – Мерили – всепризната красавица, влюбила се като всички останали в бедняк.

– Коя е Аби Пим? – попита неочаквано Девън.
– Аби?

Кейт тръгна към дъщеря си, отмервайки всяка крачка, за да не изглежда твърде нетърпелива. Девън се бе напъхала в големия сандък. Виждаше се само зелената шапка върху главата ѝ – с дълги префърцунени пера, изписващи невидими букви във въздуха. Майката седна на пода до сандъка.

– Аби е сестра на баба Мерили. Тя ми е пралеля. А на теб – прапраеля. Видях я само веднъж, но ми се стори чудесна. Различна. Малко скандална.

– Защо?

– Омъжила се за богат мъж и семейството ѝ очаквало да поделат парите си с тях – обясни Кейт.
– Когато се върнали от медения си месец обаче, Аби и съпругът ѝ внезапно решили да дарят всичките си пари. Продали къщата си в Атланта и заживели в някакво затънтено място на юг. Години наред никой не ги видял. Бях на дванайсет, когато се запознах с нея. С мама и татко ѝ отидохме на гости след смъртта на съпруга ѝ. Имаше магическо езеро там. Прехранвали се, като давали под наем бунгалата край брега. Това май е последното ми най-хубаво детско лято.

– Може ли да отидем там?

Гласът ѝ долетя тъничко откъм сандъка. Кейт затвори развълнувано очи.

– Не знам дали го има сега. Оттогава мина много време. Защо ме попита за нея? Нещо нейно ли намери?

Ръката на Девън се подаде от сандъка, стиснала пощенска картичка.

– Ето това. Адресирано е до теб.

Кейт взе картичката. От едната страна думите „Изгубеното езеро“ бяха изписани с едри заврънкулки, та да поберат снимката на езерото.

Кейт обърна картичката. Пощенското клеймо разкриваше, че е изпратена преди петнайсет години – оттогава не беше виждала Аби.

Кейт, усетих, че тук ти хареса и не ти се тържеваше. Идвай при мен, когато пожелаеш. Винаги си добре дошла. Исках просто да го знаеш.

С обич – Аби Пим.

Тя виждаше за пръв път картичката. Майка ѝ не ѝ я беше дала. Знаеше, че двете с пралеля ѝ са се скарали през онова лято, но не предполагаше, че Аби ѝ е писала.

Девън излезе от сандъка и започна да прибира роклите в него. Някои бяха толкова стари, че светлината прозираше през тях като през прозрачни дрехи.

– Ще вземем ли сандъка при баба Крикет? – попита детето.

Свали шапката и роклята, сложи ги вътре и бавно затвори и заключи капака.